

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejšje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštne za kalendar, skupno 12 Din. na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt.“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej keliko le morejo. Smejo pa naročnino plačivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dva dinara, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

III. Za države zvün Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvün Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Seraphinskom družtvi“ i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vrednštvi M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeđen edna sveta meša od tistimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Polletni pregled. Letošnje leto je v gospodarskom pogledi jako slabo. Tak je pri nas i tak je po celom sveti. Šče bogata Amerika je prišla v veliko nevolu, celo vu vekšo, kak naša država, ali druge države. Vendar se je dober Oča sirot ne spozabo z svojega velikoga namena, šteroga šče v Slovenskoj Krajini dosegnoti. Nadigno je srca na smilenost i so se ta

odprla po mogočnosti. Novo leto smo začeli, kak smo meseca februara obračunali z 220.416 Din. 68 p. gotovčinov. V tom polletji smo izplačali 58.040 Din. za 25 oralov lepe šume, pa vendar mamó že pali gotovčine brez intereša, šteri se na konci leta pripiše 173.000 Din. okroglo. To teliko pomeni, ka smo dobili v tom polletji zvñ velikoga dara banske uprave, ki ne še dostavljen, ali je že zglasan, 13 000 Din. gotovčine. V tom siromaštvi jako lepi dar. Banska uprava nam je pa naznanila, da nam je g. ban odločo 50.000 Din. Z tem pleminitim darom, šteri sam sebe hvali, mamó nad 200.000 Din. gotovčine. Z intereši i z še dobljenimi dari do novoga leta zraste ta šuma po božoj velikoj dobroti na 250.000 Din. Poleg te gotovčine pa mamó popolnoma izplačanih 25 k. oralov lepih šum i dva orala njiv i travnikov sküпно. Dosta nam ešče trbe za zidavo i gódržanje hiše siromakov, ali vüpamo se, ka tisti smiljeni Bog, ki je dozdam blagoslavljal delo za pomoč svojim siromakom, bo je naprejpeľao i tñdi dovršo. Zdam pa glejmo dare podrobno, štere smo v tom polletji dobili. Imena darovnikov so itak objavljena bila, ali so na platnicaj, zato tñ samo na kakovost darov vržemo pogled.

Genljivi dar. Vmro je na G. Bistrici občinski slepi siromak Žižek Ivan. Nabralo si je po teških trñdaj 145 Din. Izročen je te penez njegovim siromaškim bratom na hišo. Genljivo je to, ali šče bole genljivo bo to, kda bodo naši siromacije zbrani v svojoj prostoj hiši i se njim ne bo trebelo potepati od hiše do hiše i po štalaj vmirati.

Črepi i kamni. Črepov i kamnov smo dobili 9.

Dari prošenj. Jako lepe reči, štere odkrñvajo veliko lübezen do Boga i bližnjega, so se prosile i davali dari v te namen. Ali je mogoča lepša prošnja kak ta: naj se počasti sv. Anton, sv. Frančišek, se pomaga pokojnim, naj se rešim smrtnoga greha itd.? Darov prošenj smo dobili 32.

Dari zahval. Darov zahval smo dobili 40. Kak lepe so te zahvale. Dete je trepetalo za mamiko, oblñbilo je dar na dom sirot i mamika je ostala. Mati je britko jokala pri oslepajočem se deteti i oči so ozdravele po dari za sirote. Betežnik se je bojal operacije i srečno jo prestao, zato poklanja dar hiši sirot, kak je oblñbo. Zahvaljñje se dobra mati, ka je sin prišo do cila i se je oblekeo za dñhovniško slñžbo, ka je prošnje poslñhnola Marija Pomoćnica, ka je pomagalo Presv. Srce Jezusovo itd. itd.

Gostñvanje tñdi ne minolo v edenajstih mestih, ka se ne bi zmisľili veseli svatje na siromake. O da bi je na vsakom gostñvanji nasledñvali.

Tretjerednikom! Našim dragim tretjerednikom, ki so začeli ob 700 letnici smrti sv. Frančiška misľiti na dom siromakov, par reči povemo. Letos je 700 letnica ednoga najvećkih sinov sv. Ferenc, najmre sv. Antona Padovanskoga. Pred 700 leti je vmro te veliki svetnik, ki je vreden bio varvati samoga Jezuška. 700 letnica se bode obslñžavala k leti do 13. junija. V tom jubilejnom leti dovršite svoje delo dragi tretjeredniki! Naberite z svojim darom vred po 100 Din. Če vsaki spuni svojo dužnost, bomo meli vkñp tisto šumo, z šterov lahko začnemo zidati za 50 sirot dom. Naš odbor vam bo poslao po priliki edno podobico sv. Antona i vsakoga še posebi na to oproso.

Naši neprijatelje. Vsaka dobra reč ma neprijatele. I temveč jih ma, kem bolša je. Ar je Bog najvećša dobrot, jih ma on najveć. Pa vsaka njegova zadeva deli to njegovo žalenje. Deli je tñdi naš dom za siromake. Mamó dosta sovražnikov. Zadnjič so nam poročali iz Maribora od Zadružne Zveze, ka so se nekaki celo tak daleč spozabili, ka so vñpali trditi, ka de prej Dom sv. Frančiška Hranilnica i posojilnica v Črensovcih zidala, ka

telko pomeni, ka prej ničče nikaj ne daruje i ka ničče nema srca za sirote. — Dare od meseca do meseca izkažujemo i naši sovražniki si neščejo vzeti teliko truda, ka bi je prečteli, nego ogrizavajo samo pošten naš narod i njegovo smilenost. Bog njim odpusti hūdobjo!

Vsem se za milodare toplo zahvaljuje i vse prosi za najmenše dare za hišo siromakov i sirot

Odbor za zidanje sirotišnice „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih.

Dari.

Na sirotišnico „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so v Din. darovali: Horvat Marija Črensovci, v zahvalo, ka stvar ostala zdrava 40, Stanko Jožef Žižki v zahvalo za ozdravljenje 10, Stanko Jožef Žižki v zahvalo za ozdravljenje stvari 10, Tkalec Marija Canada z Gornje Bistrice 20, Cigan Verona i Čurič Aga nabrale v Črensovcih 64 50, Krampač Marija Žižki 10, Vučko Treza Dolnja Bistrica 10, Hozjan Ignac Canada 670 20, N. N. Hotiza 10, Bojc Veronika Chicago 670 20, Hozjan Bara Dolnje-lendavske gorice v zahvalo Srci Jezušovomi za ozdravljenje 10, Prša Ana Mala Polana prosi po Mariji Pomočnici zdravje sini Matjaši v Canadi 30, Balažič Franc Beltinci prosi boži blagoslov 15, Farkaš Treza Žižki v zahvalo sv. Antoni za blagoslov pri hiši 10, N. N. Hotiza v zahvalo za prejete dobrote 20.

Oča sirot povrni vsem obilno!

ODBOR.

Zahvala.

Podpisan se iz celoga srca zahvalim Mariji Pomočnici, ka me je v teškoj pravdi, kde se je šlo za moje poštenje, pomogla i nedužnoga rešila.

SMODIŠ ŠTEFAN, posestnik, Beltinci.

Pošta.

Vsem naročnikom i širitelom. Kalendarje se začnejo štampati. Nemogoče je pa z delom iti naprej, če štamparija nema peněz, ka vsako soboto plača svoje delavce, papir i poštino. Zato prosimo naše naročnike, naj teh 10 Din. za M. list včas i plačajo, pol leta je minolo. Širitelje pa naj od vsakoga poberejo te pare i nam je dpošljejo. Tak slabo se plačuje, ka niti lansk i kalendarov nemo mogli ešče v celoti plačati. Prosimo lepo naročnino! **Vredništvo M. Lista.**

Sakovič Ivan, Zenkovci. Dare, ka so štere občine dale, tū objavimo, posebi pa ne potrebno tū, nego dajte vse vašemi g. plebanoši i cerkvena oblast naj vse obračuna z g. ešperešom. Tak je red pri takšem deli.

Darovnikom Bog plačaj!

Zenkovske občine katoličanci smo si dali lani na pokopališči križno drevo postaviti. Ar nas je mali šereg, smo se obrnoli na smilene darovnike po občinaj, ki so nam omogočili potrebni znesek vkup spraviti i križ lani augusta 31. blagosloviti. Darovali so nam v Dinaraj v sledeč i občinaj: Cankova 368, Skakovci 202 50, Korovci 100, Domajinci 268 50, Topolovci 139 50, Beznovci 69, Črnci 33, Krajna 164, Gederovci 41, Sodišinci 85, Petrovci 45, Petanci 109, Tišina 97, Tropovci i Vančaves 72, Sv. Sebeščan 121 50, Prosečkaves 117, Vadarci 90, Krašči 66, Ropoči 74, razne občine 67, Zenkovska občina 500. — Vsem darovnikom iz vseh občin se toplo zahvalujemo katoličanci Zenkovski. — Sakovič Ivan, nabirateo.

Kristuš na zemli.

Monsinor De Segur pripovedavle, ka je znameniten pūšpek hodo po rimskoj okolici. Meo je za voditela 13—14 let staroga bistrega dečkeca, šteri je najbrže ne znao čteti, pa ne pisati, a jako dobro je znao odgovarjati na vsako pitanje katekizmuša. Pūšpek ga eden čas spitalvejo i dečekc odgovarja kak či bi iz knige čteo. Pride njim na miseo, ka do ga kaj pitali od Sv. Očo. „Prijateo moj mali, povej mi, što so Sv. Oča Papa?“ Dečekc henja; koražno i spoštlivo pogledne pūšpeki v oči i pravi: „Sv. Oča Papa so Kristuš na zemli.“

Dragi čtevec Marijinoga listā, misliš kaj na toga lūbeznivoga beloga starca, šteri živejo v Vatikani i mislijo na tebe kak dober i skrben oča na svoje dete? O, či bi ti znao kak te oni lūbijo, kak skrbijo i molijo za tebe. Njihovo življenje je ne njihovo; živejo za nas i gnesden šče lahko povemo to, ka življenje darūjejo za nas.

Sv. Oča Pij XI. — naš dragi Kristuš
na zemli.

Čtjemo najmre žalostne glase iz Rima i tūdi iz drūgih krajov. V Mehiki je henjao strašen boj proti Cerkvi, a v drūgih krajaj se je začno ravno tak strašen ali pa šče strašnejši. Sv. Oča Papa plavajo v morji najbolje bridke žalosti za volo tistih, ki bi njim mogli biti v najvekše veselje, ar so največ dobili od njih. Tej neprijateli njihovi ščejo zmenšati, ali celo zbrisati sinovsko lūbezen do njih. Pa šče več; ščejo njim vzeti oblast, ali kralstvo, štero oni majo kak „Kristuš na zemli“ nad svojov decov po celom sveti. Dosta guči hūdoben svet od njih i proti njim: vnogi jih ošpotavlejo ali z rečjov ali pa po božnih novinaj. Vsefele znajo povedati neprijateljski jeziki i se že veselijo, ka de prej zdaj pa zdaj konec njihovoga kralstva. Dobri se tūdi sagajo i dvojijo misleč, ka pa či de resan tak. Bodimo merni! Sv. Oča Papa stojijo na trdnoj pečini. K vekšemi bi človeka skončali, Sv. Očo Papo pa nigdar. Pija XI. bi lahko vmorili i oni so tūdi pripravljeni na mantrništvo, a oblasti i kralstva Sv. Očo zbrisati, ali vzeti nigdar ne bodo mogli! Da bomo pa to bole razmili poglejmo:

Što so Sv. Oča Papa?

Sv. Oča Papa so belooblečeni starček, šteri nemajo bogastva, ne šeregov i orožja, pa se denok na edno samo njihovo reč zgene celi svet. Odked pa te majo tak velko moč?

a) *Od Jezušā Kristušā samoga.* Gda je Jezus Kristus v Filipovi Cezareji pitao svoje vučenike: „Što pravijo lūdje, ka je Sin človekov?“ i gda njemi je Peter odgovoro, ka je Kristus sin živoga Boga, njemi je On pravo ete reči: „Ti si Peter — Pečina — i na to pečino jaz zozidam svojo cerkev i peklenska vrata je ne bodo premagala. (Mat. XVI.)

Jezuš se je svojim vučenikom prikazao tūdi pri Tiberijskom morji i gda njemi je Peter trikrat potrdo, ka ga lūbi, njemi je Jezuš pravo: „Pasi moje agnjece . . . Pasi moje ovce.“ Od tistoga dneva je Peter postao prvi i glavni med svojimi apoštoli — kak to razlaga Vatikansko spravišće — i živé, ravna, sodi na veke v svojih naslednikaj, rimskih pūšpekaj. On je fundament Cerkve: je Naslednik Jezušā Kristušā. On pase pūšpeke i vernike celoga svejta, On ma puno, najvekšo, splošno i redno oblast, štero dobi od Jezušā Kristušā samoga.

b) *Svetovna zgodovina nam tūdi razjasni i potrdi što so Sv. Oča Papa.* Na sveti vse mine: kralstva i casarstva, troni i korone idejo i preminejo kak sence. Bile so i jih nega več. Samo eden ostane i to so je Sv. Oča Papa.

Gde je velki casar Napoleon? Gde so njegovi nasledniki? Gde je Vilmoš drūgi? Gde je Car velke Rusije? Gde je Ljenin? Vsi ti — mali sirmačeki! — so spreminoli . . . Samo Sv. Oča živejo. Oni so edini Velikan, ki ne merjejo. Zgodovina je kakor viherno morje: njegovi besni valovje vse premečejo, samo Petrove pečenine nemrejo genoti, ar ona trdno stoji. (Peklenske moči je nemrejo premagati!) Nevolen galilejski ribič Peter pride z malim križom v Rim i ostane. Casar Neron se more pobrati, či ravno ma močno oborožene rimske šerege okoli sebe . . .

Pridejo barbari; divja plemena od sevra i lzhoda. Vdarijo na zmožno rimsko casarstvo i to se razrūši. Sv. Oča Papa so pa ostali. Divji barbari se spreobrnejo i se vržejo pred njihove noge.

Prišli so Törki. Svoje konje so nakanoli djasti v cerkev Sv. Petra i spremeniti cerkev v štalō. A ne se njim je posrečilo. Bili so večkrat slovesno biti i premagani. Več sto let potom so v Carigradi Törki sami s svojim sultanom vred postavili spomenik hvaležnosti Sv. Oči Benedikti XV., dobrotniki človečanstva.

Francuska revolucija začne divjati. Svet se straši. Šeregi revolucije vdarijo v Rim. Sv. Oča, ki so stari 80 let morejo iti z njimi, liki rob. „Nihajte me, naj merjem tū“, njim pravijo. „Lejko merjete tūdi indri“, njim odgovorijo. I Pij VI., nevolen, betežen starček idejo iz Rima v Francijo. Generala, ki jih je gnao, je nikak pitao: „Što je te rob?“ i on njemi je odgovoro: „To je zadnji Papa . . .“ Pa ka se je zgodilo?! Francuska revolucija je minola; Napoleona tūdi nega med živimi. Sv. Oča Papa so pa

Lūbimo Sv. Očo Papo s tistov lūbeznostjov, s šterov dete more lūbiti svojega stariša.

ostali. Od njih se nemre praviti: „Preminoli so.“ Oni ostanejo. Z zadnjim Papom bo tudi konec svejta.

Car velke Rusije pride v Rim. Vsi se nanizavlejo pred njegovimi lumparijami, štere je včino na Polskom. Obiskao je Sv. Očlo Benedikta XVI. „Veličanstvo, njemi pravi Sv. Oča, pride čas, ka te se vi tudi mogli postaviti pred boži tron. Bog je ne zato nastavo kralov, ka bi mantrali lüstvo, liki zato, ka bi bili njegovi očevje.“ I Car je šo od toga sprejema mučeč, prestrasen, s povešenov glavov. Dobro je razmo, što so Sv. Oča.

Prišeo je železni kancler Bizmarck. V zmagi je bio nori od veselja. Spravo se je na Cerkev. Ta bo tudi njegova dekla. Ar se je pa ona držala za svoje pravice, je začno preganjati i v voze metati pūškepe i dūhovnike. Iz Rima je dobo opomin: „Povejte Bismarcki so djali sv. Oča Pij IX. — ka je on moč ali zmožnost, ki preminé: mi smo pa moč, štera ostane.“ Nikelko let po tistom je on sam zvao Sv. Očlo Leona XIII. na pomoč (za razsodnika med Nemčijov i Španijov). I med tem, ka je Sv. Oča Leona XIII. vse častilo, je sirmak Bismarck poberao šila i kopita i je šo v . . . penzijon.

Ka pa Wilson? Lüstvo je norelo za njega. „To je prej novi papa, modernih časov.“ Norci nori! Bar bi čakali par tjednov i bi vidili to, ka ste sledkar vidili. Njegova zvezda je naglo vgasnola. Zaistino premalo časa se je lesketala. Je pa zvezda na nebi, samo edna zvezda, štera ne zatemnej i ne vgasne nigdar: Sv. Oča Papa!

Zdajšnji Sv. Oča Papa so bili nikelko časa nadpūšpek v Milani. Ednok so šli v edno bližnjo faro novi zvon blagoslovit.

V farnom dvorišči je bila dūhovščina i velka vnožina vernikov. Bilo je tudi društvo katoliških mladencov.

Kardinal Ratti — tak so se najmre pisali — so začnoli svete obrede. Okoli njih je bila grobna tišina.

Naednok se začuje pokanje, ki je nikak ne štelu henjati.

Lūdje trepečejo od straha. So komunistje! Ali morebiti fašisti?! Što ga zna? Nastao je bojg na vse kraje. Ženske so cvilile, deca so jokala i brečala; vse je bežalo. Društvo katoliških dečkov je zakričalo: „Ali Kristuš, ali smrt“ i se je zagnalo proti kraji, odked so prihajali streli.

Dūhovnik, očividec, z drugimi dūhovniki vred beži gori po stubaj i skoči v prvo hižo, da si zavarje kožo. Okna te hiže so pa žalibog bila odprta. Mogla bi se zapreti. Pa što bi meo telko krvi, ka bi šo zaperat, med tem ka šče tak nesmileno poka? Ka či ga zadene kakša krugla i bo šo na drugi svet. Zadeva je bila teška. Što jo reši? Eden izmed dūhovnikov je denok vkūp spravo telko koraže, ka se je podao na teško delo. „Či moremo mreti, je pravo, merimo v toj hiži!“ Škoči k okni, ka bi je zapro. Med zaperanjem vidi prazno dvorišče. Ostao je samo zvon, kardinal Rotti i plebanoš. Kardinal so stali kak pribiti i merno so čakali.

Ne so ravno dugo čakali. Po kratkom čakanji so vsi nazaj prišli i so se smejali za volo straha, ki so ga meš. Ne je bilo komunistov, pa ne bolševikov, pa fašistov tudi ne. Streli so prišli od nedužnih . . . kostanov.

Ti si Peter — Pečina — i na to pečino zozidam svojo cerkev . . . I peklenska vrata je ne bodo premagala.

Svete obrede so skončali. Zvon so potegnoli v türen iz šteroga se je razlegao njegov glas liki oznanjevalec mera.

Čudna, smešna zgodbica, ki pa ma lepe navuke v sebi.

Sveta Cerkev ali pa njeni navuki so liki tisti zvon : pred njim stojijo merno, veličastno Sv. Oča Papa z zdignjenov rokov, ki blagoslavla. V zgodovini toga svejta se vnogokrat čuje pokanje i strelji. Vnogi trepečejo, se zosagajo i bežijo. Sv. Oča Papase pa ne genejo. Oni stojijo merno i se vü-pajo i verjejo v Jezusa Kristuša. Čakajte malo i te vidili, ka se vse spremini. Tak se je vidilo, ka de konec svejta ; pa je ne bilo nikaj strašnega . . . gostani so pokali. Vsi napadi na Cerkev so liki malo-malo pokanje gostanov proti njenoj moči. Istina, ka se vnogi sagajo i bižijo. Sv. Oča Papa se pa ne sagajo : merno stojijo. Poslušajmo samo nikelko i bomo čüli sladki glas zvona, ki ponavla: „Vse mine, vse mine ; Sv. Oča Papa pa pa ostanejo ! Ne bojte se : peklenska vrata ne bodo premagala . . .“

Čtevec Marijinoga lista ! Sv. Oča Papa so v dnešnjem trpljenji šče vekši — zaistino trpeči „Kristuš na zemli.“

Trpljenje i radosti.

Med Vatikanom i Italijo je bio dugi spor zavolo te zadnje, ki je oropala sv. Očo cerkvene lastnine leta 1870.

Sv. Oča Pij XI. so vngo delali da bi se skleno mer med Italijanskov vladov i med Vatikanom. Tomi težkomi deli so aldüvali vngo moči s svojimi najbogšimi pomočniki i so položili takorekoč celo svoje srce, vse moči svoje plemenite düše. Mer se je tüdi skleno 11. febr. 1929 leta na velko radost celoga svejta zlasti pa na radost italijanskih katoličanov, šteri so to želno čakali, a so nej mislili ka se včakajo takše radosti.

Italijanska vlada je sklenola konkordat ali posebno pogodbo z Vatikanom i v toj pogodbi se je zavezala dati sloboščino Cerkvi i starišom, ka si lahko vzgajata mladino.

Vse vernike je tüdi pozvao v **Katoliško akcijo** v šteroj bi se naj pod vodstvom svoje dühovščine i svojih püšpekov borili za bože pravice i za lepo krščansko življenje i tak pomagali priti Cerkvi do zmage.

Zadnje čase se vidi, ka je ta pogodba bila samo paper — oblübe so bile samo na paperi. Fašisti so začnoli strašen boj proti katoličoom, proti mladini katoliške akcije i stem tüdi proti sv. Oči Papi. Vderajo v družtvene hiše, v püšpekove palače i tam razbijajo, terejo, razmečejo vse ; ka je kaj vrednoga odnesejo, dühovnike, voditele kat. akcije ali koga vidijo, ka je v kat. akciji ga zbijejo pa naj bo to moški ali ženska ali pa tüdi dete. To se godi v vekših mestaj i srce Sv. Očo je žalostno. Pravijo ka so se jako postarali te dni, ka skoro nikaj ne jejo, ka so potrti i zmantrani. To je bridka žalost za tak dobro i plemenito srce ! . . .

Žalost Sv. Očo je naša žalost, njegovo trpljenje naše trpljenje.

Govor sv. Očo Papa salezijancom i njihovim gojencom.

„Lejko nam žemejo življenje, a mučali ne bomo.“ Šče prle kak so fašisti napad napravili po vekših krajaj, gda je že med državov i med Cerkvov bilo odkrito vojno stanje, so salezijanci s svojimi gojenci prišli v Vatikan, ka bi povedali sv. Oči ka so oni vsigdar z njimi liki je bio z njimi njihov Bl. oča Don Bosko. Sv. Oča so njim pravili: „Zahvalim se Vam, ka ste prišli k nam da nas troštate v vūri, štera je najžalostnejša, ka smo jih doživeli. Pozdravlam o vas, kakti oča i rimski pūšpek i se vam zahvalimo za trošt v tej dnevaj, gda je grda nasilnost napadnola to, ka nam je najdragše, to je Katoliško akcijo i poleg toga šče on tao Katoliške akcije, ki nam je najbolje dragoceni, to je katoliško mladino. Kak pa ka mam o pravico i dužnost opominati, je na pogodbe i na konkordat. Nišče i nikaj nemre zabraniti sv. Oči ka nebi pozdigno svojega glasa. Lejko nam zemejo življenje, a s tem nas pa ne pripravijo k tomi, ka bi mučali.“

Sv. Oča so prosili, naj bi molili za njih a za njihovo delo.

Govor Sv. Oče Pape voditeli i delavcom fabrike Bertarelli.

V teških vūraj so prišli iz Milana delavci s svojim voditelom, ki je znanec i dober prijateo Pija XI. Prišli so njemi povedat, ka oni z njim trpijo i ka njemi želejo biti v tolažbo. Sv. Oča so se njim lepo zahvalili i so pravili: „Istina, ka je papa žalosten, ali zdigavle ga velika miseo i ga trošta, kak se to vsigdar zgodi, gda se što vojskūje za dobro reč, za pravico i za istino. Gda človik zna ka trpi za pravico i za istino, je to najveksa vrednost, s šterov si more obogatiti dūšo. Ob drugim pa Bog prle ali sledkar ovenča z zmagov vsakšega, ki se vojskūje za dobro reč. Istina je, ka nevemo, gda bo zmagalo Dobro, a potrebno se je podvrčiti božim nakanenjom i trdno zavūpati, ka se vse dobro skonča.“ Nadalūjejo sv. Oča, ka v najbolje težkih rečaj za človečanstvo Bog sam odloči po svojoj voli, on sam segne vmes; razveže vse težkoče. I ka to bože delo je v zgodovini človečanstva — takorekoč veličastno. Zato se tūdi zdaj ne plašimo, ar znamo, ka smo v dobrih rokaj. Vidimo, ka je celi svet s papom i za papo. Den za dnevom nam pride iz vseh krajov sveta cela povoden pisem i telegramov, ki nam pravijo ka so znami i hvalijo naše oponašanje, ar čūtijo, ka papa vojskūje velki boj za pravico i za sveto slobodo rešitve dūš, za slobodo nasledūvanja pozvanja božega, za slobodo izvršavanja zveličanja vsakšega človeka, — zato je papa popunoma gvūšen i nepopisno verje, ka de Bog nadalūvao svoje delo i da de božnija slūžila k zmagi dobroga. Kem hūši so zdašnji časi, tem vekše i stalnejše bo dobro štero bo prišlo iz njih.

Ves svet je s sv. Očom.

Francuski pūšpekti. Vsi francuski pūšpekti so izjavili, ka drūžijo s sv. Očom Papom. Odločno obsojajo ravnanje italjanske vlade i prosijo Boga, ka sv. Očo potrošta i njim da moč, ka v toj borbi vstrajajo. Njim se pridrūži 710 medicincov pariške univerze.

Sv. Oča Papa so sladki Kristuš na zemli. (Sv. Katarina Sienska.)

Jugoslovanski katoličani. „Obžalujoč bogokletne žalitve proti sv. Oči i borbo proti Katoliškoj akciji, apoštolska nunciatura v Beograditolmači žele Jugoslovanskih püšpekov i jugoslovanskoga katoliškoga društva, ki tüdi izraža svojo sinovsko vdanost i vküpdržanje s Sv. Očom v dnevaj bolečine i probe.

Apoštolski administrator Bačke Budanovič posebi izjavijo: „V globokoj žalosti za preganjanje Katoliške akcije izražam Vašoj Svetosti popuno vernost mojo i mojega lüstva, proseč Boga naj bi vsigdar varvao namestnika Kristusovoga pred neprijatelji naše vere.“

Vnogo izjav püšpekov južne Amerike.

Belgija. 75.000 kotrig katoliške delavke mladine se je izjavilo za sv. Očo. 2000 univerzitetnih profesorov, dijakov i dijakinj iz Belgije si tüdi sega v roke s sv. Očom v toj žalostnoj vüri. K njim se je pridružilo 250.000 katoliških delavcov.

Lüdska katoliška zveza iz Švica tüdi drži s sv. Očom.

Mednarodna katoliška ženska zveza je ravnotak z Njimi.

„Pax Romana“ polske Kat. akcije je tüdi poslala svojo izjavo za Njih. **Francuske katoliške žene.** 450.000 francuskih žen tüdi trpi i moli za sv. Očo!

Francoski študentje. 15.000 se jih je prijavilo za njih! Da bi bili pravi junaki i apoštoli!

Holandska univerzitetna zveza je tüdi v vrsti junakov za sv. Očo.

Praga. Katoliška akcija.

Mehika. Katoliška mladina.

Polsha. Več püšpekij i Kat. akcija.

Slovenska katoliška akcija: „Njegovoj svetosti, našemi Oči, neustrašenomi branitelji kraljestva Kristošovoga, pogumnomi (koražnomi) bori-
teli za katoliško vzgojo mladine, šteri so najhüše razžaljeni, izraža Kato-
liška akcija v Ljubljani trdno vernost slovenskih katoličanov.“

Vse te izjave so balžam na ranjeno srce — dišeče rože med trnjom — sladka radost v trpljenji.

Čtevcu Marijinoga lista! Vsak edno rožico, svak par kapljic balžama bomo podarili tüdi mi svojemj Oči? Ka pravite na to?

Blaženi Ivan Bosko i Sveti Oča Papa.

Meo je tri velke lübezni: lübezen do Jezusa v Najsvätejšem Oltar-
skom Svestvi; goreče lübezen do Marije Pomočnice i *sinovsko lübezen do Sv. Očo Papa.*

Tiste čase gda je on živo so Sv. Oča Papa tüdi meli bridke vüre. A Bl. Don Bosko je znao biti ves njihov, ves za njih.

Njihova žela je bila za njega zapoved: pravili bi, ka bi se v ogen vrgao iz lübezni do Sv. Očo.

Bio je italjan i njegova družba je bila v nevarnosti, pa či je trbelo brani-
titi Sv. Očo, jih je brano i se ne bojaio nikomi istine povedati v obraz.
To lübezen je znao vlejati v srce tüdi drugim i s takšov močjov je upli-

Molimo za našega dobrog Očo Pija XI!

vao na vse, ka so ga zvali za „Vatikanskoga Garibaldija.“ Turinske novine so pisale od njega, ka je *Don Bosko umetnik lübezni do Sv. Očo* i se lejko trdi, ka je več vreden pri tom posli, kak jezero krščanskih pisatelov časopisja.

Na smrtnoj posteli je Blaženi sam povedao Monsinjur Calieri: „*Povej Sv. Oči Papi to, ka smo do zdaj meli za skrivnost: Ka poseben cio salezijancov je to, da podpirajo oblast Sv. Očo, gdekoli so i gdekoli delajo . . . Vi bote šli pod varstvom Sv. Očo v Afriko, v Azijo i v druge kraje. Zavüpajte!*“

■ Sv. Oča Pij IX. i Bl. Don Bosko.

V tom zadnjem betegi ga je pohodo kardinal Alimonda. Njemi je med drugim tüdi povedao: „*Prevzvišeni, teški so časi! Preživo sem strašne čase . . . A oblast Sv. Očo! . . . oblast Sv. Očo! . . . — povedao sem Monsinjur Calieri, ka naj poved Sv. Oči, ka so salezijanci zato, ka brani-jo Sv. Očo gdešteč so i gdešteč delajo.*“

Svoje sine i svoje drage dečke je znan navdüşiti za Sv. Očo.

Gda so Sv. Oča Pij IX. bili pregnani iz Rima v Gaeto, njim je pos-
lao mali darček, šteroga je nabral med svojimi sirotami. Bilo je 33 lir,

Branimo Sv. Očo z rečjov i djanjom!

znamenje Don Boskovoga siromaštva, pa tudi znamenje njegove lubezni do Sv. Očo. Te dar je tak geno Sv. Očo, ka so k toj maloj šumi šče kcoj djali svoje peneze i so kúpili rožnevence, je blagoslovili i je poslali „Don Boskovim dečkecom“ kakti znamenje i spomin oče svojim sinčkom.

Deset let po tom je Don Bosko prišeo v Rim. Ob prvim sta se vidila s Sv. Očom Pijom IX. So se šče spominali na žalostne čase, štere so preživeli v Gaeti i na iubeznivi dar Don Boskovih dečkov. Med drugim so pravili Bl. Don Boski: „Gda mislim na vaše drage dečke, se z ginjenjom spominam na tistih 33 lir, štere so mi poslali v Gaeto! Siromakeči! Tisti zadnji sold, šteroga so meli za cukerček, ali za falaček krúha so meni poslali: kakši áldov je to bio za nje!“

Bl. Don Bosko njim je odgovoro: „Naša srčna žela je bila, kaj vekkšega poslati Vašoj Svetosti i bili smo jako srečni, gda smo zvedili, ka Vam je naš mali dar bio prijeten. Vaša Svetost naj zna, ka v Turini je velki šereg sinov, ki Vas srčno lúbijo i v vsakšoj priliki z največkšov navdušenostjov gučijo od Namestnika Kristošovoga.“

Bl. Don Bosko je te preci časa ostao v Rimi. Šo je večkrat k Sv. Oči i dobo je od Njih vse, ka je proso i želo.

Gda se je poslavlao njim je pravo: „Sv. Oča, bili ste tak dobri i smileni, ka ste mi vse dali, ka sam Vas proso. Zdaj mi ne ostane drugo, kak to da se Vam zahvalim iz dna svojega srca.“

„Pa šče vi itak, itak nekaj želejte od mene“, so pravili Sv. Oča.

Bl. Don Bosko je na to mučao. Pij IX. so šče pa to povedali:

„Ja Don Bosko, pa vi ne želejte napraviti kakšega veselja svojim dečkom, gda pridete domo med nje?“

„O Svetcst, to pa, to.“

„Te pa malo počakajte.“

Sv. Oča so zdaj šli, so odprli škrinjo i so zagrabili prgiščo zlatnikov i so djali: „To mate, Don Bosko. Vzemte i dajte dobro jūžino vašim dobrim dečkom. Naj bodo veseli.“

Ta domačnost Sv. Očo nam povej, kak so oni radi meli i štimali Bl. Don Boska. Meli so ga pa radi i štimali so ga zato, ár je on bio ves njihov.

Sv. Oča Leon XIII. so ravno tak bili za Bl. Don Boska.

Meli so ga za svojega dragoga sina; za svetnika; šтели so biti njegov najvekši i prvi sotrudnik; pravili so njemi, kak naj skrbi za zdravje i ka naj vse prosi, ka žele. „Jaz Vas lúbim, Vas lúbim, Vas lúbim. Povejte, ka šče je Vaš neprijateo, je neprijateo boži. Jaz ne bi vūpao biti Vaš nasprotnik . . . Bog sam vodi, podpera, nosi Vašo Drūžbo . . .“

Sv. Oča Leon XIII. so dobro znali što je bio Bl. Don Bosko za Cerkv, za Njih.

Tri lubezni je meo: Oltarsko Svestvo — Marijo Pomočnico — Sv. Očo Papo.

Bodimo gizdavi na to, ka mamó Sv. Očo i tak dobroga i junaškoga Sv. Očo.

Darūjmo svoje trpljenje i premaganje za Sv. Očo!

Ne dovolimo, ka bi štokoli blato Sv. Očo!

Daniel O'Conuel i drugi . . .

Daniel O'Connel, velki osloboditeo Irske, je mro v Genovi leta 1847. Njegove zadnje reči so bile sledeče: „Telo moje niham domovini; dūšo mojo izročim Bogi; srce svoje pa Rimi.“

Srce vsakšega katoličana bi moglo biti v Rimi.

O mejmo radi Sv. Očo z vsem svojim srcom!

Se spominam priprostoga, pa lepoga dogodka desetih deklic iz Akvile.

Sv. Oča Leon XIII. so bili jako betežni. Po celom sveti so lūdje molili za njihovo zdravje. Deset deklic iz Akvile si je pa zmislilo to, ka bi vsakša darūvala dragomi Bogi najlepše leto svojega življenja zato, ka bi Sv. Oči za deset let podugšao življenje. Njihova daritev se je etak glasila:

Dober Bog

Obvari šče duga leta cerkvi

Našega Sv. Očo:

Da pa njim podalšaš življenje

Vzemi edno leto našega življenja.

Odsposdi so bila podpisana imena desetih deklic. Poleg vsakoga imena so pa bile te reči: „Jaz darūjem najlepše svoje leto.“

Na konci daritev je pa bio te vsklik srca:

„O kak smo vesele!“

Sv. Oča so ozdravili i so k sebi pozvali te deklice. Sprijali so je s pravov očinskih ljubavov i gda so se poslavljali od njih so njim pravili: „Ite, drage moje žrtve, ite. Lejta štera ste ve darūvale Sv. Oči, bodo za vas i za vaše drage lejta blagoslova, mera i zaslūženja.“

Či dnesden so tak nespametni lūdje, da bisnejo kak zverine proti Sv. Oči i njim želejo smrt, mi bojmo pripravljeni aldūvati življenje za Sv. Očo. Molmo za Njih, ka nam jih dragi Bog občūva nesreče i obvarje šče duga, duga leta!

Našim dragim malim.

Draga deca ste že gvūšno kaj čūli od Sv. Očo Papa, ki so daleč v Rimi v vatikanskih palačaj. O kak vas oni radi majo i kak mislijo na vas i molijo za vas, ka bi bili vsigdar vrli i srečni.

Zdaj so Sv. Oča preveč žalostni zato, ka jih božni lūdje preganjajo.

Draga deca! Či bi vaš atek ali vaša mama bili žalostni ali betežni, ka bi včinoli? Bili bi jako vrli i bi molili za njih. Za Sv. Očo bote tudi kaj molili? Jeli ka bote! Pa ka drūgoga bi ešče napravili? Pišite vi sami Marijinomi listi, ka lepoga bi šče napravili za Sv. Očo, pa to te v Marijin list denemo i morebiti bomo šče Sv. Oči v Rim poslali. Či vas dosta pošle i kaj lepoga zakaj pa ne?

V Rimi so deca, ki so bila pri prvom sv. prečiščavanji obiskala Sv. Očo i so gvūšno jako molila za njih i so se jih posebno lepo spomnila pri sv. prečiščavanji.

Sv. Oča so bili jako potroštani, ar takše male majo radi i njim posebno lepo dene pri srci, či mislijo i molijo za njih. Pravili so njim: „De-

ca moja, gda pridete domo, vas bodo stariše pitali: „Kak se počütijo Sv. Oča?“ Vi njim pa odgovorite: „Svetomi Oči je popunoma dobro, fala Bogi. Oni so merni i so jako veseli, ka so nas male mogli pozdraviti.“ Te so šče pa to povedali, ka gda do velki i do se včili zgodovino, bodo najšli tam zapisano, ka so Svetoga Očo božni ljudje jako žalili, pa je zato vse dobro vöprišlo. Sveti Oča znajo, ka se vojsküjejo za pravico i to bo potrdila tüdi zgodovina.“

Mama Margeta — katehet.

Mama je dobro znala, ka je krščanska vzgoja okrepčana z materinov rečjov i z njenov peldov močna. Zato je vsakši večer včila svojo deco katekizmuš i je tüdi med dnevom vnogokrat cepila Boži navuk v mlada srčeca svojih malih, ka bi jo tem bole bogali. Zato je pa ponavljala katekizmušova pitanja i odgovore toliko časa, dokeč so jih deca nej znala na pamet.

Mama Margeta.

Mama Margeta je bila jako verna ženska. Bog je bio vsikdar v njenom srci i na njenom jeziki. Mela je bistro pamet i lepo reč, zato je pa tüdi pri vsakšoj priliki znala omeniti ime Bože, ka bi leži k dobromi nagnola mlada srca. *Bog te vidi* je ponavljala največkrat i je stem opominjala, ka bi se naj dostojno oponašala pred tem velikim Bogom, ki bo ednok njihov sodnik. Gda so se z njenim dovoljenjom šli špilat na bližnje travnike njim je pravila: *Deca spomnite se, ka vas Bog vidi*. Či je vidila ka so bila zamišlena i so skrivala kakšo malo srditost v sebi: *Spomnite se, ka vas Bog vidi, i vidi tüdi vse najbole skrite misli*.

Gda je kaj spitala i sumila i se je bojala, ka de te ali ov kaj lagao njemi je že prle povedala: *Spomni se, ka te Bog vidi*. Tak je ponavljala svojoj deci to, ka je Bog povedao Abrahami: „Hodi pred mojov navzočnostjov i bodi popolen.“ I tüdi Tobiašov opomin svojemi sini: „Mej v misli Boga vse dni tvojega žitka, pazi se, ka nigdar ne bos grešio i prelomo zapoved Gospodnoga Boga.“ Ali pa tüdi Jožefove reči, štere je povedao Faraonovoj ženi: „Kak bi jaz mogeo to včiniti i se pregrešiti proti mojemu Bogi?“

Gda je Margeta vidila lepoto božega stvarstva je opomenola deco na Stvoritelu. Vidila je lepo zvezdnato nebo i je pravila: *Deca moja, Bog nam je stvoro svet i je posejao telko lepih zvezd na nebi. Či je nebo tak lepo, kak morejo biti lepa šče nebesa?*

Na sprotoletje gda je bilo vsešerom telko leplh rožic; zajtra ob zorji ali večer gda je zahajalo sunce je vzkliknila: *Oh kelko lepote je dragi Bog stvoro za nas!* Gda se je oblačilo i temni oblaki so se zbirali na nebi, pa je grmelo i treskalo, je Margareta pravila deci, ki so se kak piščenci stiskala okoli nje: *„Vidite kak ie zmožen naš Gospod Bog? Što bi njem mogeo proti stanoti? Zato pa deca bojmo se greha!“*

Gda je toča nesmileno posekala silje i vse drugo, je opominala deco rekoč: *„Bog je dao, pa on nam je tñat vzeo. Onje vert našega silja i našega pola. Vse to je za naše dobro. Znajte pa tñdi to, ka Bog božnjake pokaštiga i ka se žnjim nemremo špajsat.“* Čt je pa vse dobro obrodilo je pravila: *Zahvalmo se Bogi deca. Vidite kak je dobor! Pa nam je dao vsakdenešnji krñh. V zimi, gda so se v hiži zberali okoli tople peči, med tem, ka je odzvuna bio mrzeo veter i je vse zmrazvalo: O kak moremo biti hvaležni dragomi Bogi, je pravila svojoj družinici. On nam je dao vse potrebno. Bog je zaistino naš Oča. Oča naš hi si v nebesaj . . .*

Tak se je Ivan Bosko od Matere navčo biti vsikdar pred Božov navzočnostjov i prijeti dobro i božno liki bi to prišlo iz rok Božih. Vnogokrat je pripovedavao od svoje matere i je bio jako hvaležen za kršćansko vzgojo i za vse trpljenje, štero je ona doprinesla za njega. (Dale.)

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

Smrt sestre Marije Marte.

V noči zadnjega Božiča, šteroga je tñ na zemlji preživela, jo je Jezuš spuno — to radi lahko verjemo — ka bo za kratek čas mogla zapustiti te svet i njoj je tñdi pokazao trpljenje s šterim jo obišče.

Sestra, štera je pomočnica bila poleg nje, jo je čula vskliknoti: *„O moj Jezuš toga ne! . . . vse zaistino vse, a toga ne! . . .“* To je najhitrej bio strašen beteg šteri jo je mantrao . . . ali pa tñdi znotrašnja zapuščenost, oddaljenost božega Zaročnika. Ona se je navadila na Njega, navadila se je na vsakdenešnje pogovarjanje z Njim i tomi se odpovedati je za njo bio velki aldov

Od toga dneva naprej jo je globoka žalost pokrivala.

Močno se je prehladila i k tomi so se pridružili drugi resni betegi i tak je dne 13. februara 1907. dobila slednje mazanje.

Mogla šče je pa prehoditi strašno britko kalvarijo. Pet tjednov je mogla iti prek zadnjega očiščevalnoga ognja. V tom časi se je dragi Zveličiteo vsakši den bole družo z njov i ka bo kem bole podobna Njemi, je delio z njov svoje strašne telovne i duševne moke. Že naprej njoj je povedao: *„Z mojih lastivnih ran bo prišla bolezen, ki bo vzrok tvoje smrti.“* Čutili smo, ka je nekaj skrivnostnoga bilo v teh zadnjih bojih njene narave.

Dne 21. marca po noči, štero je preživela v groznih mokaj, je bila nepopisno merna. Vsa redovna družina je stopila okoli vmerajoče i jezero i jezerokrat je ponovila drage njoj vzdihljaje na čast. sv. ranam.

Na zadnje, okoli 8 vñre zvečer, gda so se opravale večernice žal. Matere bože, je prišla ljublena Nebeska Mati i si je domo odpelala dete, štero je ona sama navčila kak trbej Jezusa ljubiti! Boži Zaročnik pa je v svoje sv. srce zapro za vsikdar svojo drago zaročnico, ki je na tom sveti bila njegov aldov, njegova zavñpnica i apoštol njegovih presvetih ran. (Dale.)

Mešna zveza Marije Pomočnice.

Mešna zveza Marije Pomočnice,
„Martinišče“ M. Sobota (Prekmurje).

Bellinske rože živoga rožnoga venca 55 a, 124 a, 43 a so pristopila k mešnoj zvezi. Njim želimo posebnoga blagoslova od nebeske Matere, drugim pa, da bi je nasledovali.

Tečaji duhovnih vaj za tretje četrletje 1931.

Za duhovnike: od 5. do 11. julija (5 dnevne), od 20. do 29. julija (8 dnevne), od 3. do 7. avgusta, od 24. do 28. avgusta, od 14. do 18. septembra, od 21. do 25. septembra.

Za inteligente: od 14. do 18. avgusta.

Za abiturijente: od 14. do 18. julija, od 1. do 5. septembra.

Vsaki tečaj se začne večer prvoga i konča zjutra drugoga zgornj imenovanih dni. Vdeleženci naj bodo v „Domi“ do 6 ure večer prvoga dneva. Za vdeležbo naj se pravočasno priglasijo.

Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. Piš te na naslov:

Vodstvo „Doma duhovnik vaj“ Ljubljana, Zrinjskega 9.

Mešna zveza Marije Pomočnice v „Martinišči“ je bila odobrena od vrhovnoga salezijanskega predstojnika i potrđeno od knezoškof. ordinarijata v Maribori (7. dec. 1929. i 17. jun. 1930. št. 692/29—2.)

Pravila.

1.) 15 let vsakšo nedelo se služi v Martinišči edna sv. meša za duševne i telovne potrebščine kotrige.

2.) Okoli 3000 sv. meš darujejo vsako leto vsi duhovniki salezijanske družbe po sveti za pokojne kotrige.

3.) Vpišejo se leško živi i pokojni, tudi večkrat i z različnimi nakanenji.

4.) Kotrige te zveze bodo mele tao v vseh molitvaj i dobrih delaj, ki se vršijo v Martinišči i v vseh salezijanskih zavodaj po sveti.

5.) Kotrige plačajo 12 Din. letno. Čas plačivanja trpi 10 let. Cela šuma je 120 Din, ki se tudi naednok lahko plača.

6.) Za nabiralce i širitele mešne zveze se bodo opravile letno šče 4 sv. meše: na Božič, na Vüzem, na Risale i na Marijo Pomočnico.

7.) Šuma, ki se nabere, bo služila samo v te namen, ka se rešijo dugovje i se dozida Martinišče.

Blaženi Don Bosko i Marija Pomočnica naj razlije poseben blagoslov na vse darovnike!

* JANUAR *

Velko pitanje. Edne velke francuske novine so obečale nagrado (premijo) tistomi što bi najbolše odgovoro na to pitanje:

„Zakaj je v vozi več moškov kak žensk?“

Komisija je prisodila nagrado (premijo) sledečemi odgovori:

V vozaj je več moškov kak žensek za volo toga, ar je v cerkvaj več žensek kak moškov.

* * *

Med prošecijov. Prošecija je šla i eden junak je koražno gledao iz poklivuhastoga krščaka. Dečko ki je bio v bližini i je vido, ka se ov nakani s tem norca delati s prošecije i s tistih, ki so pobožno šli i molili, njemi je pravo: „Znate ka, vi mladi gospod? Niti misliti si nemrete, kak velko veselje mi delate s tem, ka ste pokriti. Vi me spomnite na navado moje rojstne vesi. Gda pri nas Najsvetejše Oltarsko Svestvo nesejo v prošeciji, naši ljudje pokrijejo . . . gnoj.“

Preganjanje v Rusiji.

Vsi znamo, kakše preganjanje je v Rusiji, a denok vam ščem nikelko povedati od Rusije i od Rusov, ki so po narodnosti naši bratje.

Strašna grozodejstva se godijo po Rusiji. Nišče je več nej varen življenja, či pokaže, ka ešče ma piknjico vere v srci. Posebno strašno pa preganjajo naše katoliške duhovnike, ki se trüdijo, ka bi obvarvali v srci naroda Kristušovo vero. Mantrajo je na vse mogoče načine. Naj vam svedočijo žalostne zgodbe boljševiske podivjanosti.

Nadpüšpeka iz Perma so živoga žežgali. Belgorodskoga püšpeka so oslepili, potem šo ga pa zadüšili v tekočoj smoli. Dosta drugih püšpekov i duhovnikov so pa pred oltarom obesili. V ednom mesti so püšpeka tak dugo polevali z mrzlov vodov, ka je postao ledeni türen. Kak strašno trpijo bratje na Solovjetskih otokaj, na skrajnom severi, se ne da popisati. V raztrganoj obleki, v 60 stopinjsoj zimi, morejo krčiti ali trebiti grmovje. Zavolo strašnoga mraza njim kotrige odmerajo. Stanovati morejo v nezakürjenih hišah. Strašno trpijo tej bratje, pa denok ne zgübijjo poguma.

Bolševiki zaperajo cerkve, jih rüšijo, ali pa jih spremenijo v vojašnice i gledališča.

V Kijevi so zaprli cerkev, štera je mela pod svojov oblastjov 2600 far. V Ukrajini so že tüdi zaprli do 700 cerkev. V mesti Dekarta je prišlo

do boja med navadnimi kmeti i vojaki. Kmetje so premagali vojake, ki so šteli aretirati mestnoga župnika. V Ukrajini so nadale zaprli 6 pūšpekov, med njimi tūdi 80 letnoga metropolita Lijkovskoga. Moskovski svet je dao razrūšiti v mesti Kvenstadt krasno katedralo.

Meseca februāra lanskoga leta so boljševiki pripelali iz vesnic v varaš veē kak 200 ternih automobilov cerkvenih reēi. Vse to so naklali na kūp v dvorišēi edne tovarne, kde je meo eden delavec govor, v šterom je to tolmaēo, ka vse te reēi nemajo nikše svete moēi i zato se bodo ponūcale za polodelske stroje.

Ali naj vam kaj povem od trpljenja dece?

Sovjetska Rusija je puna malih razbojnikov, najveē jih je v Moskvi. Postopaēi brez starišov i do dna pokvarjeni. I kakši vpliv ma te izmeēek ēloveštva na drūgo, na eše ne pokvarjeno deco! Kda pridejo matere z decov v varaš, se njim deca porazgūbijo med drūgimi, krādnejo, prosijo, kadijo i pijejo. Stanūjejo po zapūšēenih hišaj, starih vagonaj ali pa na smetišēaj.

Ednok so najšli napou zmrženjenoga deēka v snegi. Kda so ga odegreli, njim je povedao žalostno zgodbo:

„S Tiflisa sva se z materjov pelala v Rusijo. Mati so bili betežni i so že na poti mrli. Jez sam se pa pripelao v mesto Voronež. Nikdar sam eše ne proso, a zdaj sam si ne mogeo naēi pomagati. Zaēeo sam se potepati po vulicaj i prositi. Stanovao sam v jednoj velkoj kišti pri cesti, v šteroj so že bili trije drūgi pokvarjeni deēki. S temi smo si doguēali, ka bomo šl v Moskvu. Stopili smo vsi štirje brez kart na vlak. Kda le železniēar zapazo ednoga mojega tovariše brez karte, ga je vrgeo iz vagona. Deēko je spadno na šinje med potaēe, ki so ga razrezali na dvoje. Mi drūgi smo pa prišli sreēno v Moskvu. Tam sam znova zaēno prositi, dobo sam pa nikaj ne. V tom ēasi je spadno velki sneg i gratao je strašen mraz i od velke slabosti sam spadno v nezavest i zdaj sam tū.“

Deco je država iztrgala iz rok starišov i jo na svoj naēin vzgaja. Živijo v skūpinaj po zapūšēenih barakaj. Vsakša skūpina ma svojega vodiēla. Celi boži den manjarijo, delajo razne norosti, vsi so raztrgani i zamazani. I s takšimi divjaki so mesta prenapunjena. Dostakrat se zgodi, ka jih starši naēenejo od sebe, kda pridejo domo. Grde pešmi, roparski napadi vsakše vrste so na dnevnom redi. Ta mladina se tak pripravlja na razbojniško življenje. I s takšimi razbojniki si Rusija pripravlja najveēki biē. Bo strašno kda vse to doraste. Ravno ta mladina najbolje zahteva, ka se kem prle iztrebi iz src sv. vera. Te zanemarjene dece je veē kak 8 milijonov, i od tej jih leži po bolnišnicah do 800.000. Zasmehovanje i norēevanje iz Boga kipi noē i den do neba. V vnoгих mestaj majo goreēe prištaše, šteri samo zato živijo, ka razlevajo svoje ēemere na Kristušove ēastilce. To ka se dela v Rusiji je pekeo, gde ma hudobni dūh svoje namestnike.

Ne jim je zadosta, ka zapravljajo neizmernē ruske pokrajine, nego stvarljajo moēno protikršēansko državu.

* * *

Zelo bi se pa tūdi motili, ēe bi mislili, ka je resan v Rusiji vse protiversko. Ne. Rusija se je zdaj, v zadnjem ēasi razdelila v troji rod.

Prvi rod, ki je zraseo v staroj verskoj Rusiji, je veēinomā ostao veren, posebno pa kmetje. Tūdi dosta tistih, šteri so bili malobrižni za vero, zdaj goreēe hodi k sv. meši.

Drugi rod, mladih ljudi od 16–25 leta, ki je bil rojen v starih razmerah je drugi na vesnicah i drugi v varašaj. Kmetje so z vekšega tala verni i spunjajlejo verske dužnosti. Delavci i gospoda so pa na vekše brezverni. Po najnovejšem štetju je po vesnicah do 80% vernih i 20% brezvernih, po varašaj pa do 80% brezvernih i 20% vernih. Bolševiki se pa itak tožijo, ka so prej delavci preveč praznoverni. Uradniki i častniki pa se sploj ne brigajo dosta za vero. Od dijakov je polovica dobrih, druga polovica pa zagrižena i protiverska.

Tretji rod, šteri je prišeo na svet i raste pod vplivom bolševikov je najbole divji i najmenje veren, posebno pa po varašaj. I te rod bo ednok najvekša šiba Ruslje. Na splošno pa večina poročil iz Rusije prinaša veselo vest o „verskom sprotoletju.“ Cerkve so pune vernikov, kak ešče nikdar prle. Verska zavest se je zgenola. Verniki na svoje stroške popravljajo stare cerkve i zidajo nove. Poštüvanje do dühovnikov je zraslo. Verniki so začnoli dejansko ofenzivo, štera sega od Ukrajine do Vladivostoka. Ustanovili so si društvo „celic“. Trije ali štirje ljudje delajo skrivno organizacijo celic, štere širijo svoje misli med tovariši, razpostavljajo lepake po tovarnaj i hižaj. Na te način so verske celice prišle i se vgnjezdile po komunističnih vojašnicah i tovarnaj. Bolševiški časopisi se tožijo, ka se tüdi med delavci širi versko gibanje. Zato so prepovedali 15 kilometrov okoli vsakše tovarne vsakšo predgo. Čüdno pa je to, ka država malo dosegne, čeravno strogo kaštiga vsakšoga, ki širi vero. V Ukrajini samoj izhaja 11 verskih časopisov (novin) v 35.000 izvodih. List „Brezbožnik“ pa ma samo 6000 izvodov i ešče toga malo čtejo. Verniki so se organ zirali. Ka je bilo gnjiloga je odpadnolo. Znati pa moremo, ka bo bolševiško semen raslo i obvarvalo svoj sad. A tüdi to je istina: „Kem vekša i častnejša bo verska zavest, tem bliže bodo tej ljudje Kristuši.“

* * *

Bolševizem pa je ne samo v Rusiji, nego se začne širiti po celoj Evropi. Vsepovsedi se dobijo goreči pristaši bolševikov. Poglednimo samo malo v Nemčijo i bomo vidili, ka je začetek bolševizma tüdi tam.

Ruski narod se zbüja iz spanja. Zato je ne čüdno, či so razne vadlúvanja, ki svoje vernike podperajo s penezi, i se trüdljo pridobiti Rusijo za svojo vero. Amerikanski lüteranci pošlejo vsakše leto do 2 milijona rublov v Rusijo, posebno pa v Ukrajino, ka bi tam lovili düše. Ka nemrejo dosegnoti z sišov, prepričanjom, to ščejo dosegnoti s penezi.

Mi pa naj modrújemo pri peči, gda gori sosidova hiša? Rusija se prti z revolucijov celoj Evropi. To svedočijo mnoge manifestacije na Nemkom. Ali ne bomo stali na straži, ka neprijateo ne poseja v noči kokona na našo njivo? Ali naj na nas pridejo reči proroka, ki pravi: „Majo oči, pa ne vidijo; majo vüsta pa ne gučijo; majo roke, pa ne delajo?“ Smo tüdi mi tak pokvarjeni z modernimi navuki, z modernov kulturov? O ne! V naših srcaj šče gori plamen svete vere, mi šče poštüjemo i ljubimo navuk svete katoliške cerkve. Naša sveta dužnost je, ka pomagamo Rusom vsitati. Kak njim pa naj pomagamo? S penezi nemremo pridobiti teh siromakov, ár smo sami sirmacje. Lejko je pa pridobimo i pomagamo njihovim düšam z molitvami.

Za rešitev Rusije se najbole potegüjejo Sv. Oča Pij XI. V te namen so določili za Rusijo molitev, šteroj so podelili velke odpústke. Zmolji jo pa lahko vsakši, ár je kratka. Večer, kda idemo spat, zmolimo eno „Zdra-

vo Marijo" i trikrat: Odrešenik sveta reši Rusijo! To je kratka molitev i denok ma velke odpustke i vnogo lahko pomore.

O či bi se iz vsakše hiže v Slovenskoj Krajini zdignola pred tron Boži ta molitev vsakši večer, kolko nebeske svetlosti bi prisijalo na tiste, ki Rusijo naganjajo v pogubeo i kelko sladkoga balžama bi se razlejalo po toj molitvici na pekoče rane rusoskih mantrnikov! Tisti, ki naprej molijo, se naj spomnijo na to, drugi pa naj tudi ne pozabijo.

Odrešenik svejta, reši Rusijo!

J. KONTLER

Nova meša v Soboti. Sobočka fara je že dugo ne mela te radosti. Letos bo jo vživala. Dne 2. avgusta bodo vlč. g. Bejek iz Kroga darivali prvo sv. mešo v veličastnoj šobočkoj cerkvi. Presveto Srce Jezušovo i Bl. Devica Marija, mati duhovnikov jih naj obspleta z blagoslovom i jih napravita svojega apostola. Molimo na to nakanenje. — Novomešni predgar bodo vlč. g. Jožef Krantz, plebanoš iz Tišine.

Martinišče. V Martinišči bo od zdaj naprej vsakšo prvo nedelo (popoldne shod salezijanskoga sotrudištva s popunimi odpustki. Prišestni shod bo 5. julija.

Dobre knige. „Vaja v krščanski popolnosti.“ Spisao španjolski o. Alfonz Rodriguez iz družbe Jezušove. V slovenščino jo je prestavo o. Herman Vodenik, trapist. Dobi se pri Glasniki Srca Jez. v Ljubljani Zrinjskega 9. Vsake tri mesece izide eden zvezek z približno 128 stranmi. Cena ednoga zvezka samo 10 Din. Vsakomi, ki šče duhovno življenje pelati, najtoplej priporočamo te zvezke. — „Vjencič Molitava Gospi Sinjskoj.“ To je hrvatska mala pobožna knjižica pisana Mariji na čast. Ki znajo hrvatski, si jo morejo naročiti na naslov: Glasnik: Gospa Sinjska, Sinj, Dalmacija. Cena 96 strani obsegajoče knjižice 3 Din.

VSEBINA :

Kristuš na zemli.	Str. 1	Življenjepiš Chambon Marije	
Trpljenje i radosti.	" 4	Marte, laične sestre reda	
Blaženi Ivan Bosko i Sv.		Marijinoga obiskavanja.	" 11
Oča Papa.	" 6	Mešna zveza Marije Pomočnice	" 12
Daniel O'Conuel i drugi...	" 9	Kratke misli, ki daleč segajo.	" 13
Mama Margeta — katehet.	" 10	Preganjanje v Rusiji.	" 13
		Cerkveni glasi.	" 16